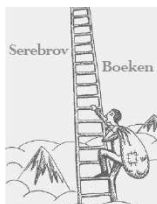

Trilogie 'Lessen van Meester G'

Boek I. Volg mij

Alchemistische roman

Konstantin Serebrov

Serebrov Boeken Publishing
Den Haag, 2012

©Serebrov Boeken, 2002

Uitgever: Guram Kochibrolashvili

Telefoon: 31 (0) 70-352 15 65

E-mail: serebrovboeken@planet.nl

Website: <http://paagman.mijnbestseller.nl/serebrovboeken>

Redacteur: Maria Toonen

Vertalers: Maria Toonen en Gouri Gozalov

Vormgeving: Konstantin Serebrov

Omslagontwerp: Gouri Gozalov

Afbeelding op de omslag: gravure uit Viatorum door M. Maier

Voor de illustraties in dit boek werd gebruik gemaakt van gravuren uit alchemistische verhandelingen uit de 17e eeuw:

Viatorum, Tripus Aureus en Atalanta fugiens door M. Maier;

De lapide philosophico door Lambsprinck; Mutus Liber, die welwillend werden afgestaan door Bibliotheca Philosophica Hermetica, Amsterdam.

Herdruk met toestemming van de bibliotheek.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook worden opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VERSCHENEN BOEKEN VAN K. SEREBROV

Trilogie 'Lessen van Meester G'

1. Volg mij
2. Drie levens in een leven
3. Het Pad van alchemistische Fusie

Serie 'Alchemistische Leringen'

1. Verhalen van de alchemistische Meester G en zijn leerlingen over het geestelijke Pad
2. Spirituele Alchemie in woord en beeld
3. Praktische Alchemie
4. Tao technieken

Serie 'Het innerlijk Licht'

1. Lering van het innerlijk Licht
2. Geestelijke Adem: de Beoefenening van Kriya Yoga

Serie 'Innerlijk Christendom'

1. Beschouwingen over het Pad van de Monnik, deel I
2. Beschouwingen over het Pad van de Monnik, deel II
3. De 22 Mysteriën van de Christelijke Weg

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord van de vertalers.....	5
Voorwoord van de auteur.....	6
Hoofdstuk 1. Ontmoeting met een Geheimzinnige Man	8
Hoofdstuk 2. De Gecodeerde Plattegrond van het Pad	20
Hoofdstuk 3. De Mystieke Ruimte van Moskou	54
Hoofdstuk 4. Het Kruispunt van Oneindigheden	63
Hoofdstuk 5. Het Alchemistische Labyrint van Moskou	84
Hoofdstuk 6. Drie Boeddhistische Aapjes	139
Hoofdstuk 7. De Jazzband en het Element Lucht	151
Hoofdstuk 8. De Stad der Dwazen	219
Hoofdstuk 10. Een Oase in Kiev	266
Hoofdstuk 11. Een Ontoegankelijk Sprookje.....	296
Eindnoten.....	310

LIJST VAN ILLUSTRATIES

Illustratie 1	7
Illustratie 2	14
Illustratie 3	46
Illustratie 4	82
Illustratie 5	104
Illustratie 6	269
Illustratie 7	284
Illustratie 8	307

VOORWOORD VAN DE VERTALERS

Dit boek is eigenlijk een Christelijk Hermetische verhandeling in romanvorm: een poging van de auteur om, in literaire vorm, de denkbeelden van het geestelijk Pad te presenteren, zoals die beschreven worden in de leringen van de Russische Christelijk Hermetische Traditie en zoals de auteur het ervaren heeft in zijn meditaties.

De lezer maakt kennis met de verborgen dimensies van het leven van de spirituele Meester via de belevenissen van zijn leerling. Om zijn diepe wens, namelijk het kennen van de hoogste natuur van het menselijk Zelf, te vervullen moet de leerling zijn gewone leven opgeven. Hij moet deelnemen aan de onbegrijpelijke en geheimzinnige missie van de Meester.

Het Christelijk Hermetisme gebruikt het labyrint als een symbool van het pad naar de hogere werelden, waardoor de zoekende die het pad bewandelt getransformeerd wordt. Het verhaal onthult een verborgen labyrint van Moskouse mystieke salons, waar de hoofdpersoon Kasyan, onder leiding van de Meester G, de jagers naar het onbekende ontmoet. Het innerlijk leven van deze opmerkelijke mensen speelt zich af op de subtiele gebieden die zo nu en dan, door bijzondere avonturen, toegankelijk worden voor de hoofdpersoon. De auteur beschrijft hun meest verborgen gedachten en ervaringen, waardoor de lezer de gelegenheid krijgt, om samen met de auteur, het labyrint te bewandelen en een blik in zijn eigen diepte te werpen.

De taal van het boek is spontaan, soms pittig, en duidelijk voor lezers met uiteenlopende achtergronden, die belangstelling hebben voor het onderwerp van geestelijke ontwikkeling, in dit geval in de periode van het Sovjetregime in Rusland.

Tenslotte danken wij onze vriend Wilfred voor zijn zeer welkome adviezen en ondersteuning bij de Nederlandse vertaling.

Maria Toonen en Gouri Gozalov
Dan Haag, Januari 2002

VOORWOORD VAN DE AUTEUR

Het denkbeeld van innerlijke zelfkennis heeft me altijd aange trokken. Ik wilde in het geheim van het bestaan doordringen en achter de spiegel van onze gewone waarneming kijken. De meeste mensen geloven niet in een mysterie achter de zichtbare wereld. Misschien zijn deze mensen gelukkiger. Zij wijden hun leven aan het opbouwen van een succesvolle carrière, een fijne familie en het opvoeden van kinderen. Zij zijn degenen, die uiteindelijk de algemene opinies en de criteria van doelmatigheid in het dagelijks leven bepalen.

Toen ontmoette ik een man die mij de richting naar het Pad wees. Ik dacht lange tijd over mijn leven na en besloot om mijn oude opvattingen en voornemens af te zweren en hem te volgen. Het kostte me een jaar om me los te maken van de sleur van mijn oude leven. Toen aanvaardde ik de leer die deze man in zijn hart droeg, en begon een lange zwerftocht met hem door vele steden en dorpen. Ik zou alleen kunnen leren door nieuwe avonturen en ervaringen, door groei en het uiteindelijk verheffen van mijn kleine zijn naar een ander niveau.

Een paar jaren later sprong een vlinder uit de pop van mijn ziel en vloog de onmetelijke uitgestrektheid tegemoet, genietend van de schoonheid van het universum. Soms speet het me dat ik mijn gewone leven achter mij had gelaten, en dan probeerde ik naar mijn verleden terug te keren. Datgene wat ik zocht bestond echter niet in dat verleden. Steeds weer keerde ik terug op het Pad en was ervan overtuigd dat het geheim van het Zijn zich eens aan mij zou openbaren.

Nu ga ik een serie boeken uitgeven, waarvan dit het eerste werk is. Zij zullen het mysterie van het leven rond mijn Meester, dat verborgen bleef voor de ogen van velen, beschrijven.

Tot slot wil ik mijn vrienden Gouri en Maria, danken voor hun hulp. Ze deden prachtig werk bij het kiezen en bewerken van het aanwezige materiaal. Ze verrijkten de tekst met vele interessante dialogen.

K. Serebrov
Moskou, januari 2001

Illustratie 1. Deze gravure stelt de hemelse engelen voor, die van hun toppen naar de aarde afdalen met het doel de slapende leerling te wekken. Het is tijd voor hem om wakker te worden en zijn ogen op de Heer te vestigen. Nu moet de leerling zichzelf leren kennen en de ladder naar de hemelse sferen beklimmen.

HOOFDSTUK 1. ONTMOETING MET EEN GEHEIMZINNIGE MAN

Ik liep doelloos door een deel van Kishinev¹, waar ik nog nooit geweest was. De zomerzon scheen onbarmhartig en verbrandde de zilveren bladeren van de populieren. Een trillende leegte hing in mijn ziel en verduisterde mijn bestaan met een onzichtbare zwaarte. Vervuld van gedachten over de zinloosheid van mijn bestaan, ging ik een van de stegen in. Tussen grauwe huizen stond een klein blauw en wit gekleurd kerkje. Haar koepels boden, in dit vreugdeloze bestaan, de aangewezen schuilplaats voor mijn ziel.

Ik stapte over de drempel en maakte een kruis. In de schemer brandden kleine olielampjes voor vaag verlichte iconen. Zij beschenen het gelaat van de heiligen die mij verwijtend aankeken, alsof ik een verloren zoon was. De vredige sfeer in de kerk en de brandende kaarsen voor het kruis, riepen een onverklaarbare emotie in me op.

Ik keek in de schemerige ruimte van de kerk, en in een verre hoek onderscheidde ik een gebogen oude man met een lange grijze baard. Hij zat op een bank en leunde op zijn staf. Een lange zwarte mantel bedekte zijn schouders. Hij keek naar me, dacht ik, hoewel zijn hoofd niet bewoog. Opeens wenkte hij mij met zijn vinger, alsof hij me verwacht had. Diepe rimpels bedekten zijn gezicht en zijn huid was als gebarsten aarde in de hete middag. Zijn wijze ogen weerkaatsten een geheimzinnige realiteit. Hij zag er heel anders uit dan de inwoners van deze stad, meer als een pelgrim uit een andere wereld.

‘Eindelijk zien wij elkaar,’ zei hij met een glimlach.

‘Ik zie u voor het eerst in mijn leven,’ zei ik timide.

‘Je herkent me niet, hè? Wat verdrietig. Er is al zoveel tijd voorbijgegaan...’ fluisterde hij en hij keek me aandachtig aan.

Ik kon zijn blik niet verdragen, en knielde met gebogen hoofd voor hem neer. De korte stilte leek een eeuwigheid, en ineens herinnerde ik mij wie hij was. Zijn beeld werd onverwachts helder, alsof een deur naar een vergeten verleden, half geopend werd.

Toen kwam zijn lichte koele hand op mijn hoofd en hoorde ik hem zeggen:

‘Onze Heer heeft veel van alles in de werelden, laat Hij je vergeven.’

Ik wilde opstaan, maar hij hield me met zijn hand tegen en vervolgde:

‘Duizenden jaren geleden werd een grote Geest gesplitst, en incarneerde in een aantal mensen om een onbekende missie te volbrengen. Ieder deel kreeg een eigen lichaam van incarnatie. Jij bent één van deze mensen. Je kunt je echter niet met verwante zielen verenigen en naar de hoogste werelden opstijgen, zolang je je niet kunt herinneren wie je bent. Je lot neemt nu een wending, en je zult je weer kunnen herinneren wie je bent en waarom je hier gekomen bent. Dan zul je door een onweersaanbare aantrekkingskracht je tweelingzielen terugvinden.’

Ik keek in zijn ogen en een straal van hemelse liefde raakte mijn hart. Alle mensen die ik ooit beledigd had kwamen mij voor de geest. Een golf van liefde in gouden licht verwarmde hun harten. Het komende vonnis van de rechtbank in de andere wereld begon wat lichter te voelen ...

Toen ik weer tot mijzelf kwam was de kerk leeg. Ik bekruste mij en ging naar buiten, peinzend over wat er net gebeurd was. Was het echt gebeurd of was het een verleidelijk visioen geweest? De drukte in de stad bracht me snel terug in de werkelijkheid. Sinds die tijd kwam de herinnering aan deze ontmoeting bijna iedere dag terug, maar ook steeds meer raadsels...

Vanaf mijn kinderjaren voelde ik de aanwezigheid van een andere realiteit, waarin ik zo nu en dan, in mijn dromen zowel als overdag, op een spontane manier terecht kwam. Ik was geboren en opgegroeid in een bergkuuroord stadje in de Kaukasus. Toen ik twaalf jaar oud was, maakte ik kennis met mijn eerste geestelijke mentor. Hij legde me mijn ervaringen uit en leerde mij mediteren en de ademhalingstechniek van Kriya. Echter, enkele jaren nadat ik naar Kishinev was verhuisd, hadden de meditatie en ademhalingsoefeningen opgehouden mij te inspireren. Ik bleef toch, uit een ingeboren koppigheid, mediteren en mijn oefeningen doen, zittend in het berghok van mijn flat, dat ik tot een voor vreemden verborgen meditatiecel had omgebouwd. Op de wand vóór mij hing sinds de eerste dag een kleine foto van Sri Youkteshwar². Zijn blik, die uit een andere wereld leek te komen, verrukte me en belette dat ik een drukke marmot werd. Maar na die ontmoeting in de kerk veranderde mijn leven in Kishinev en verloor zijn oude ritme.

Ik kreeg weer een onweerstaanbare wens om andere realiteiten te onderzoeken, en begon de kennis over andere werelden te bestuderen. Ik besloot een dromenjager te worden, die de voorbeschikking van zijn lot uit de ruimte achter de spiegel opvist, en ik vermeed de mensen die belast waren met het dagelijks leven. Ik was destijds leider van een kleine groep van programmeurs en kon daarom ook in mijn werk een teruggetrokken leven leiden. Echter ondanks al mijn pogingen kwam ik niet nader tot de Geest. De meditaties gaven niet het resultaat waarop ik gehoopt had, en het nastreven van esoterische boekenkennis leidde slechts tot het aanleggen van een verzameling van zeldzame verhandelingen. Na lezing kwam ik terecht in een wereld van dagdromen. Ook dit eindigde in een bittere teleurstelling.

Ik peinsde wáár ik toch een mens zou kunnen vinden, die mij voorbij de sluier van waarneming kon leiden.

Buiten mijn raam was een heerlijk leven in volle gang en het vermaak, als van zilveren kant, lokte mij.

Eens, in een zomernacht, tijdens mijn meditatie op de foto van Sri Youkteswar, kreeg ik het gevoel, dat hij mij direct aansprak, of alsof zijn duidelijke beeld in mijn hoofd verscheen. 'Als je in het mysterie van jezelf wil doordringen, ga dan naar Odessa³, naar je vriend. Daar zul je vinden waarnaar je zo lang zocht. Je hebt maar drie dagen.' De ogen van Sri Yukteswar op de foto werden levendig. Het leek alsof hij zijn mentale boodschap aan mij bevestigde.

'Maar welke vriend?' vroeg ik hem in gedachten. 'Ik heb zo veel vrienden en kennissen in Odessa!' Maar er was geen contact meer, zijn foto zag er weer uit als gewoonlijk. Ik probeerde me nog een poosje op hem te concentreren, maar de onzichtbare deur bleef dicht. Ik ging slapen. Toen werd ik wakker, een vriendelijke ochtendzon scheen. Ik sprong op en deed het raam wijd open. Een meesje kwetterde op een tak van de populier. Ik herinnerde mij plotseling mijn visioen, en voelde een lichte elektrische stroom door me heengaan.

Snel kleepte ik me aan en ging naar buiten. De ochtendzon speelde met haar warme stralen op de groene bladeren van de bomen en de bruine dakpannen. Over het trottoir slenterend, probeerde ik de situatie te begrijpen en mijn verstrooide gedachten te ordenen. Het advies van Sri Yukteswar was in mijn hoofd geprent, en de wens om dit te controleren werd steeds sterker. 'Zelfs als dit visioen slechts een spel van mijn onderbe-

wustzijn is, zal ik niets te verliezen hebben bij een reisje naar Odessa,' redeneerde ik. 'In laatste instantie win ik erbij: een verzetje in de zeebries en een leuk bezoekje aan mijn oude vrienden. En, stel je voor, dat het een waar visioen was!' Ik belde met mijn plaatsvervanger en zei dat ik mij voor drie dagen ging terugtrekken, en dat hij alles zelf verder moest regelen. Dit gebeurde niet voor het eerst, dus ik maakte mij verder geen zorgen over mijn laboratorium.

Odessa, dat lui uitgestrekt lag aan de oevers van de Zwarte Zee, zou ik nog kort voor het middaguur kunnen bereiken. Ik dacht aan het spreekwoord 'Stel niet uit tot morgen, wat je vandaag kunt doen' en ging naar het station. Ik kocht een kaartje, nam plaats op een houten bank van een oude wagon, en dook in het boek van Steiner⁴ 'Hoe krijg ik toegang tot de hoogste werelden'. De trein vertrok. Een vrijpostige zigeunerin van rond vijftig jaar, in een veelkleurige jurk, kwam bazig de wagon binnen. Zij wierp een blik op de reizigers en kwam toen naar mij toe.

Ik hield niet van opdringerige zigeunerinnen met hun natuurlijke neiging tot magie.

Maar, alsof ze het erom deed, richtte ze haar hypnotische blik op mij en zei een beetje brutaal: 'Geef een arme vrouw een roebel, dan zal zij je de toekomst voorspellen'.

Ik geloofde deze rakkers niet, want zij gebruiken geraffineerde methoden om geld uit je zakken te kloppen. Ik zwichtte echter voor haar pressie, en stopte een roebel in haar donkere handpalm. Behendig pakte ze mijn hand en zei: 'Je lot zal veranderen, en de verre weg zal je overkomen, bewandel hem en kijk niet om. Vergeet alles wat je vroeger had, houd je niet vast aan wat zal komen. Als je me nu wat meer geeft, zal ik de rest ook vertellen'.

'Ik heb geen enkele kopeke meer' zei ik en keerde mijn lege zakken binnenste buiten. Ze fladderde boos met haar gekleurde rok in mijn gezicht. Nadat ze op de grond gespuugd had verdween ze in de volgende wagon.

'Waar komen zulke sluwe vossen toch vandaan,' dacht ik met afkeer.

Drie uur later liep ik op de trottoirs van Odessa in de richting van Babel Straat, waar mijn oude vriend George woonde. Hij was een bijzondere, en vreemde man. Zijn flat was altijd stampvol met locale mystici en gelijksoortige gasten uit alle hoeken van het land, zoals kluizenaars en volgelingen van Rajneesh⁵

en Aurobindo⁶. Ik wist dat George zo nu en dan zo moe werd van zijn gasten, dat hij niet reageerde op de deurbel of door de achterdeur ontsnapte. Ook George besloot van tijd tot tijd zijn leven te veranderen. Dan waren de deuren van zijn flat gesloten en werd niemand binnengelaten. Hij bad en vastte dan lange tijd, in de hoop dichterbij God te komen.

De zomerhitte hing in de straten, en een lichte bries bewoog de bladeren van de grote kastanjabomen op de Primorski Boulevard. Ik betrad verheugd de kleine gezellige patio en keek rond. De grote rode kat van George zat naast de trappen, zijn staart tegen de grond gedrukt. Hij bekeek me waakzaam. Ik ging de donkere trap met uitgesleten treden op naar de galerij. Ik keek door het raam naar binnen en nam een nogal ongewone situatie waar. Mijn kennissen, de esoterici van Odessa, zaten achter een lange tafel, met voor ieder van hen een schaakbord. Aandachtig bestudeerden ze de ingewikkelde posities, en rookten daarbij lange sigaren. Hun ogen glinsterden op onnatuurlijke wijze. Een goedgebouwde man met grijze krullen stond, met zijn rug naar mij toe, voor de tafel. Hij straalde de rustige zekerheid van een wijze uit. Dit in tegenstelling tot de gespannen, met tabaksrook gevulde, atmosfeer van de kamer. Ik hoorde hem zeggen 'Schaak'. De rode kat klom op dat moment op de vensterbank, en begon van plezier te spinnen. 'Monsieur, voor u schaakmat', klonk de stem van de vreemdeling weer. Ik bedacht dat de zelfverzekerde Odessieten sinds lange tijd niet zo'n grote nederlaag hadden geleden. De deur van George's appartement stond bijna altijd open, en zonder te kloppen betrad ik de kamer.

'Eindelijk kom je ons eens opzoeken,' groette George me. Hij droeg een licht hemd en versleten jeans, en lag onderuit in de oude armstoel. Hij stond lui op. Zijn lichtgekleurde ogen keken me verbaasd aan.

'Als je nog steeds op zoek bent naar iemand die je de richting van het Pad kan wijzen, dan kun je jezelf gelukkig prijzen, want die is hierheen gekomen.'

'En jij dan?' Ik was verbaasd.

'Ik ben mijn eigen meester,' zei George en bracht me naar de vreemdeling.

De gast onderscheidde zich van de free-and-easy inwoners van Odessa, met hun jeans en gekleurde T-shirts, door de formele stijl van zijn onberispelijke lichte overhemd en donkere, door een kleermaker vervaardigde, pantalon. Uit zijn kaarsrechte

houding sprak waardigheid en afstandelijkheid. Ik dacht op eens, dat zijn gelaat met zulke verfijnde edele lijnen en zo'n vriendelijke blik, dat van een middeleeuwse ridder zou kunnen zijn.

George stelde me voor en zei: 'Dit is Kasyan uit Moldavië, hij streeft tevergeefs naar de Verlichting.' De vreemdeling keek me aan, en ik voelde dat niets voor hem verborgen bleef. 'Noem me maar G,' zei hij en stak zijn hand uit. Ik voelde verborgen kracht in zijn blik.

Ik ging onopvallend op een bankje in de hoek zitten, en bekeek de vreemdeling aandachtig. Ik probeerde de tekenen van een Meester in hem waar te nemen. Intussen zette de hevige strijd in de kamer zich voort. De mystici, die de slag verloren hadden, vertrokken en de nieuw aangekomenen namen hun plaatsen in. George had het druk en keek bezorgd. Toen iedereen weg was, ging G naar de zee en ik vergezelde hem. Ik wilde onderzoeken of George een grap had gemaakt of niet.

Ik liep een tijdje mee, zonder iets te zeggen, en bekeek hem aandachtig. Eindelijk verzamelde ik moed en vroeg hem:

'Ik probeer al lange tijd te begrijpen wat het Hoogste Zelf is. Weet u misschien hoe ik het kan bereiken?'

'Het lijkt me, dat je overtuigd bent van je bekwaamheid om het Land achter de Spiegel te betreden, terwijl je nog zo ruw en onontwikkeld blijft als je nu bent' antwoordde hij en keek zijdelings naar me.

'Wat bedoelt u precies?' Ik luisterde oplettend.

'Zoals je nu bent zul je het Hoogste Zelf nooit kunnen bereiken,' verklaarde hij. Zonder emotie bestudeerde hij mijn reactie.

'Hoe kunt u daar zo zeker van zijn?' vroeg ik verwonderd.

'Er is geen plaats in de hoogste werelden voor ruwe en onontwikkelde mensen.'

'Jij bent, in termen van de Alchemie, een belezen en lichtelijk verwaande neofiet' merkte hij op. 'Je kunt vergeleken worden met onbewerkt erts, waarin de Materia Prima verborgen is. De alchemistische gravures tonen de Materia Prima als Uroboros of de machtige Draak. Zwavel, of je essentie, en Kwikzilver, of je ziel, zijn in latente vorm aanwezig in de Draak. In de eerste fase van het alchemistische Werk is het nodig om Zwavel en Kwikzilver uit de Uroboros te smelten, en ze grondig te reinigen. Als zij in hun volmaakte reine staat verschijnen, is het mogelijk het tweede deel van het Werk te beginnen: je stabiele manlijke oor-

sprong, die streeft naar de Geest, en je vrouwelijke, vluchtige oorsprong, in het alchemistische ei te plaatsen. Hen dan te verzegelen met het Zegel van Hermes en in de alchemistische oven, Atanor, te plaatsen, onder invloed van het constante vuur. Dit mengsel zal na een lang proces van omzetting resulteren in de stof Rebis, een hemelse androgyne substantie die de kwaliteiten bezit van zowel Zwavel als Kwikzilver’.

Illustratie 2. De gravure stelt de Uroboros voor, dat in het alchemistische vuur geworpen wordt. Materia Prima wordt voorgesteld door de Draak, die de voornaamste krachtvoorraad van de mens bevat. Als men het Pad van Volmaking neemt moet men de alchemistische transformatie doorstaan. Een alchemist probeert in de eerste fase uit de Draak die in Atanor geplaatst word, een extract te verkrijgen van Zwavel, het vurige mannelijk principe, en Kwikzilver, het vluchtige en vochtige vrouwelijk principe. Mars, de wachter op de drempel, laat Uroboros niet uit de atanor ontsnappen en de transmutatie vermijden. Een bedreven Meester, die het hele proces van het verkrijgen van de Steen der Wijzen kent, moet de optredende veranderingen volgen.

‘Wacht, ik begrijp er al niets meer van!’

‘Wat kan er onduidelijk zijn aan mijn woorden?’ vroeg hij verbaasd. ‘De androgyne substantie is van nature onstabiel en verdampt snel onder de druk van het leven. Daarom moet het, onder waakzaam toezicht, in het verzegelde alchemistische ei blijven. Als je vaak kwaad bent verdampt de stof Rebis en dan zul je het hele proces van het alchemistische Werk van voor af aan moeten beginnen. Als alles, door God’s genade, zonder problemen verloopt, komt de derde fase van het Grote Werk. Deze fase kan vele jaren duren. Alleen als je deze fase doorlopen hebt, kun je erop hopen de Steen der Wijzen te verkrijgen.’

Op dat moment raakte iets mijn hoofd. G boog en raapte een kastanje, in een ruwe groene schil met lange doorns, op.

‘Hij gaat me nu vertellen, dat de val van deze kastanje een teken is dat mijn Uroboros in het vuur beproefd moet worden,’ dacht ik. G zei echter: ‘Ik denk dat de kastanje onverwachts ons gesprek afluisterde, en besloot iemand aan zijn onwetendheid te herinneren.’

‘Zijn manier van dingen met elkaar te verbinden is geraffineerd,’ schoot het door me heen. Ik masseerde de pijnlijke plek, en bekende vervolgens een van mijn grote problemen:

‘Ik zit door mijn onwetendheid in een impasse, mijn meditaties brengen me niet het beloofde resultaat.’

‘Je moet volkomen omgevormd worden, slechts dan zul je de hoogste werelden kunnen bereiken.’

‘Wat bedoelt u met ‘omgevormd worden? Ik zie in mijzelf niets dat zo vreselijk is dat het omgevormd moet worden.’

‘Ik bedoel dat je innerlijke beschaving mist,’ lachte G.

‘Ik ben aan de universiteit afgestudeerd. Ik ben een mathematicus,’ zei ik gekwetst. Het gemakkelijke, eenzijdige, gesprek met deze man begon me aardig te kwetsen.

‘Hoe dan ook, je kent jezelf niet.’

Op dat moment kwamen we een aardig meisje tegen, dat druiven op straat verkocht. G glimlachte naar haar en zei: ‘Vindt u dat deze jongeman eruit ziet als een mathematicus?’ Ze wierp een snelle blik op mij, en zei met gemaakte verlegenheid: ‘Ik hoop dat hij het mij vergeeft, als ik zeg dat hij meer lijkt op een bosgeest.’

Ik werd rood van haar brutaliteit en zij barstte in lachen uit. Het leek me dat G zeer ingenomen was met haar antwoord.

‘Met alle respect,’ zei ik tot het meisje, ‘ik wil onder uw aandacht brengen, dat ik een wetenschappelijk onderzoeker ben.’

G besteedde geen aandacht aan mijn woorden en wendde zich weer tot het meisje:

‘Kent u dat kinderliedje over de kip?’

‘De kip werd gebakken de kip werd gekookt
de kip ging buiten wandelen.

Hij werd gepakt, hij werd gearresteerd,
en moest zijn paspoort laten zien.’⁷

Het meisje zong het liedje met heldere stem en keek me onder-
tussen venijnig aan.

‘Het is vast amuserender om klanten te bespotten, dan om druiven te verkopen,’ zei ik en werd weer vuurrood. G liet me echter niet verdergaan, en richtte zich weer tot het meisje.

‘Aan wie doet mijn metgezel u speciaal herinneren?’

‘Aan een rauwe kip natuurlijk,’ lachte ze.

Ik had niet verwacht, dat een meisje van de straat G zo uitvoerig zou assisteren. Toch leek het me belachelijk te veronderstellen, dat zij op de een of andere manier samenspannen. G lachte naar de jonge elf en zei:

‘Nu, Kasyan, het wordt tijd dat je voor ons een paar kilo druiven bij dit aardige meisje koopt, als dank voor haar hulp bij jouw oefening in zelf-observatie.’

‘Ik wil deze trossen, maar iets kleiner,’ zei ik tegen het meisje en deed net alsof ik vriendelijk lachte.

We kwamen bij het strand, en onze kleren in het zand achterlatend doken we in de koele golven. Een eenzaam wit zeil ver-
toonde zich in de verte, en G zwom van de kust weg, de verre horizon tegemoet. Ik volgde hem. We zwommen meer dan een half uur in het diepe water. De kust was ver achter ons, toen ik een riskante vraag stelde:

‘Wat ziet de mens wanneer hij het bovenbewustzijn bereikt?’

G keek me vastberaden aan en antwoordde:

‘Als de mens in aanraking komt met het Hoogste Zelf, ziet hij het zinloze van het aardse leven, dat gericht is op de realisatie van erfelijke programma’s. Hij ziet, dat wanneer hij leeft voor de belangen van het stoffelijk zelf, hij leeft als in slaap. Hij ziet dat alle mensen slapen en dat hun slaap zo diep is, dat het onmogelijk is om dit aan hen uit te leggen, laat staan het hen te laten ervaren.

Slechts weinigen ontwaken uit de droom van maya, en komen in aanraking met hun Goddelijke oorsprong, hun Hoogste Zelf. De droom van maya is zo intens, dat het je verlangen naar de hoogste werelden volkomen teniet doet.'

Zijn korte duidelijke uitleg ontnam me de adem, en ik dook in het diepe. De helderheid van het koele water kalmeerde me. Toen we doodmoe waren, keerden we terug naar onze kleren en ik ontdekte dat de tas met druiven verdwenen was.

'Maak je niet druk,' zei G, 'het is een offer aan de plaatselijke geesten.'

'Waarschijnlijk meer aan kruimeldieven,' zei ik verstoord.

'Dat zijn ook in lichamen geïncarneerde geesten, zij zijn er zich alleen niet van bewust,' merkte G op.

Spoedig daarna keerden we terug naar George's appartement, dat wat had kunnen bijkomen van haar bezoekers. Slechts de sigarenpeuken op de grond herinnerden nog aan hun aanwezigheid. De deur van de tweede kamer ging open, en een elegante dame, met gouden haar tot op haar schouders, verscheen. Haar groenachtige ogen glinsterden met de glans van een andere wereld, en haar figuur deed denken aan het beeldje van een Chinese prinses, dat thuis op mijn bureau stond. Ze liep licht en geruisloos en om haar middel was een soort zilveren glans. Ze zonk zachtjes in een stoel, stak een sigaret op en keek aandachtig naar de rook. Ik besepte opeens, dat zij in een innerlijke staat verkeerde, die ikzelf zo nu en dan, tijdens diepe meditatie, ook ervaren had. Haar ogen glansden geheimzinnig, als twee smaragden.

's Nachts had ik het geluk een droom te krijgen, waarin zij voorkwam. Ik was in een tuin met exotische planten en slenterde tussen prachtige bloembedden. Ik wilde een rode anjer met een lange steel plukken. Ik strekte mijn hand uit, toen ik opeens hoorde: 'Afblijven, vreemdeling, ik verbied je bloemen in deze tuin te plukken!' Ik deinsde terug en zag een fee. Ze was verrassend mooi met gouden haar tot op de schouders, maar haar doordringende, groenachtige ogen keken vijandig. Ze wuifde met haar hand en de bloemen veranderden in elven. Toen draaide ze zich koninklijk om en schreed in de richting van het bos, begeleid door haar gevolg. Ze verlieten de weide. Ik had haar graag gevolgd, maar ze keerde zich om en hield me met een koude blik tegen. Sinds die tijd noemde ik G's dame Fee, Koningin van de elven van de tovertuin.

De volgende dag probeerde ik haar over de ontmoeting in mijn droom te vertellen, maar ze hield me weer tegen. Het regende en de bomen, moe van de zomerhitte, gaven hun slappe takken graag over aan het rumoerige water. Ik kwam terug van de supermarkt, beladen met tassen vol voedsel, zette ze in de keuken neer en ging de kamer binnen. G had zich gezellig genesteld in een armstoel en las 'Filosofie van de Vrijheid' van Berdjaev⁸. Ik liep een paar keer om hem heen, en besloot uiteindelijk hem te storen. Ik vroeg: 'Zou u mij een aanwijzing kunnen geven voor de beste manier, waarop ik het Hoogste Zelf kan onderzoeken?' 'Ben je al over je twijfel heen?' vroeg hij verwonderd.

'Vandaag heb ik daar mijn uiterste best voor gedaan en ziehier het resultaat'.

'Heb je ooit opgemerkt dat er vele verschillende 'zelden' in je wonen?'

'Tot nu toe heb ik mezelf tamelijk heel gevonden,' antwoordde ik onzeker. 'Kijk naar deze boom die zo groots op het erf staat. Jij bent de stam en de takken van de boom, en de bladeren zijn jouw verschillende zelden. Elk zelf heeft zijn eigen wensen, die verschillen van de wensen van de anderen. Pas als je ze verenigt zul je volledigheid, eenheid, bereiken.'

'Wilt u zeggen dat ik, uit al deze bladeren, één enorm blad moet maken?' Ik maakte een grapje. G lette niet op mijn woorden, hij had slechts op vreemde wijze in mijn ogen gekeken. Iets in mij verschoof door deze blik, en honderden kleine wezens die daarvoor rustig op de bodem van mijn ziel slapen werden wakker. Dozijnen tegenstrijdige wensen borrelden opeens naar boven, zoals het dringend verlangen om kennis te maken met een knap meisje om een prachtige liefdesaffaire te beginnen, al mijn geld in een restaurant te verbrassen, of gewoon overal en nergens heen te rennen en me nergens druk over te maken. 'Blijf weg van dat gekke zoeken naar Verlichting,' schreeuwde iemands nasale stem in mij. Ik begon als door een angel gestoken door de flat te rennen en zag opeens, dat G mijn verwarring met een zekere interesse volgde. Ik rende de flat uit. Een krachtige windvlaag met regen sloeg tegen mijn gezicht. Door de chaos voortgedreven rende ik lukraak rond, totdat ik geen kracht meer had. Ik zag niet ver van mij vandaan een reusachtige acacia, en ging onder haar bladerdak tegen de stam staan. Door het zachte geluid van haar takken troostte de boom me moederlijk en dit bracht mijn polyfonische 'zelden' tot rust. Door de kou en de vochtig-

heid werd mijn bewustzijn weer helder. Ik keerde terug. In de flat vond ik alleen George, eenzaam, met een fles wijn. Hij nam een flinke slok uit de fles en zei triest: 'Al het geld is verkwist aan drank. Daarbij komt dat de situatie zo gespannen is geworden, dat ik de deuren van mijn huis voor alle gasten sluit. Ik ga diep ondergronds. Ik verzoek je mijn appartement te verlaten, en je alsjeblieft niet beledigd te voelen. Ik zou het erg op prijs stellen, als je G en zijn gezellin in Moldavië zou willen uitnodigen.'

'Het is me een groot genoegen om ze te gast te hebben,' zei ik tevreden.

'Nu,' drong hij aan, 'in dat geval mag je morgen al vertrekken,' en zijn blik werd glazig. Ik verliet de benauwde kamer. Ik zwierf door de lege straten en vroeg me af wat er met me gebeurd was. Langzamerhand kwam ik tot de conclusie, dat G hoogst waarschijnlijk de juiste persoon was die mij tot innerlijke vrijheid kon brengen.

* * *

HOOFDSTUK 2. DE GECODEERDE PLATTEGROND VAN HET PAD

Nadat we onze spullen gepakt hadden vertrokken we de volgende dag met ons drieën naar het station en kochten treinkaartjes voor Kishinev. In de wagon aangekomen gooide ik de koffers in de bovenste kooi en ik wilde net een dutje gaan doen, toen G voorstelde om te gaan schaken. Vijf minuten later besepte ik, dat ik dit spel niet zou winnen. Mijn slaperigheid was in een oogwenk verdwenen. Toen G me op een uiterst eenvoudige manier schaakmat zette, raakte ik totaal in de war. Fee zag dat ik het spel verloren had en barstte in lachen uit. Om de situatie te redden, vroeg ik voorzichtig aan G: 'Zou u mij een aanwijzing kunnen geven over hoe ik spoedig op het Pad kan komen?'

'Je Pad is net zo lang als de oneindigheid en begint bij een slecht schaakspel,' zei hij, en hij begon te lachen.

'Volgens een oude gewoonte speelden samurais, vóór hun strijd op leven en dood, een spelletje Go⁹, en degene die het spel won was tegelijk de overwinnaar van het gevecht. Het spel was de strijd van hun voornemens, en degene met het sterkste voornemen werd de winnaar.'

Fee scheen zich te vervelen. Ze was gekleed in een lichte zomerjurk en ze zat met gesloten ogen bij het raam. Haar loshangende, gouden haar rustte op haar naakte schouders.

'In welk rayon van Kishinev woon je?' vroeg ze opeens nieuwsgierig.

'In een niet bepaald prettig rayon, vlakbij het station. Ik heb daar een groot driekamer-appartement, en het lawaai van de passerende treinen herinnert mij dagelijks aan het Pad. Dit stadsdeel ligt in een laagte. 's Nachts hoopt zich daar een troebele grijze mist op, die veroorzaakt wordt door de grauwe uitstraling van de buitenwijken, waar de arbeiders wonen. Als ik 's ochtends wakker word, en de door lagere emoties vergiftigde atmosfeer inadem, voel ik me zo dof als een stuk flessenglas.'

'Waarom koos je dan zo'n raar gebied?' vroeg Fee verwonderd.

'Eigenlijk koos het gebied Kasyan,' merkte G op.

Enige uren later naderde onze trein het station van Kishinev, waar een menigte wachtende mensen wegwijnde onder de schroeïende zon. We namen een taxi en bereikten spoedig het vijf verdiepingen hoge flatgebouw, waar ik woonde. Ik legde uit,

dat mijn appartement nogal slordig gemeubileerd is, omdat ik werd opgeslokt door mijn speurtocht naar verlichting.

Terwijl G en Fee in mijn appartement rondkeken, zette ik koffie en plaatste drie koppen op een kleine gepolijste tafel. Na haar koffie gedronken te hebben, wilde Fee uitrusten van de reis en vertrok naar de kleine kamer.

‘Wilt u mijn meditatieplaats zien?’ vroeg ik aan G. Hij knikte, en ik bracht hem naar mijn kamer. G wierp een blik op het door ouderdom versleten behang, evenals op de sofa die bedekt was met een oosters tapijt. Toen liep hij naar het raam. Hij raakte liefdevol een wuivende wijnstok aan, die al de kamer ingegroeid was, en bekeek de foto’s van de Hindoe goeroes Babaji¹⁰ en Sri Joekteshwar.

‘Hun onaardse beeltenis herinnert mij voortdurend aan het Pad,’ zei ik.

‘Ik zie dat je je hier comfortabel genesteld hebt.’

‘Inderdaad, hier mediteer ik urenlang.’

‘Wat heb je bereikt?’

‘Soms kom ik in de staat van satori. De laatste maanden hebben mijn meditaties echter geen succes. Ik ben in een doolhof verdwaald geraakt, en weet niet meer hoe ik eruit moet komen.’ ‘Eruit komen gebeurt op een totaal ander niveau,’ zei G. ‘Je probeerde in je eentje via de achterdeur de hoogste sferen binnen te gaan. Zelfs al zou je daarin slagen, en er een tijdje kunnen blijven, dan zou je niet in staat zijn daar vaste voet te krijgen. Dat is net zoals een staljongen die probeert in de high society mee te doen. Hij kan natuurlijk vanaf de kant naar het leven van praal kijken, maar niet meer dan dat. Je moet leren de hoogste werelden door de voordeur te betreden. Als je erin slaagt zul je daar de plaats verwerven, die je waard bent.’

‘Waarom beschouwt u mijn meditaties als de achterdeur? Alle esoterische leringen beloven toch dat door meditatie Verlichting bereikt wordt?’

‘Voordat men de hoogste werelden kan betreden, is het nodig om zowel uiterlijke, als innerlijke beschaving te verkrijgen. Daarom moet je de aardse beschaving heel goed leren kennen, voordat je probeert de hemelen te betreden,’ zei hij.

Ik was ontsteld door dit vooruitzicht, en zei ontevreden:

‘Ik zou uw woorden graag willen geloven, maar tot op heden heb ik nog nooit een beschaafd persoon ontmoet, die bovendien verbonden is met de hoogste werelden.’

‘Wist je, dat het opbouwen van de aardse beschaving geïnspireerd wordt door de hoogste sferen?’ zei hij.

‘Ik heb nauwelijks tijd voor meditatie,’ riep ik uit, ‘laat staan dat ik eindeloos de beschaving ga bestuderen!’

G keek medelijdend naar me, en verliet zonder een woord te zeggen de kamer. Ik voelde me tevreden, dat ik niet had toegegeven. Na een paar minuten overviel me een gevoel van zinloosheid, en ik was niet meer blij met mijn koppigheid.

Ik gaf G en zijn dame de kamer met de vensters op het oosten, zodat zij de opgaande zon konden zien. Ik ging naar bed omdat ik ontzettend moe was geworden.

De volgende dag, toen ik thuiskwam van mijn werk, maakte G zich los van De Filosofie van de Vrijheid en zei: ‘Broertje Kohn¹¹, ga je mee een eindje wandelen?’

‘Graag,’ zei ik en at snel het kliekje van gisteren op.

We kwamen op een asfaltpad en volgden het in de richting van het stadspark. Het was warm en de voorbijgangers glimlachten naar de augustuszon. Ik was niet erg geïnteresseerd in al dat moois, en vroeg weer aan G: ‘Neemt u me niet kwalijk, maar ik begrijp nog steeds niet hoe ik met mijn innerlijke ontwikkeling moet beginnen.’

‘Met zelfobservatie,’ antwoordde hij.

‘Wat heeft dat met mijn ontwikkeling te maken?’

G keek naar me alsof hij een inschatting maakte, en zei: ‘Je wilt kennelijk niet aannemen dat je uit verschillende delen bestaat, die zich nauwelijks van elkaar bewust zijn’.

‘Ik vind dat bepaald geen leuk idee,’ liet ik weten.

‘Toch is het zo,’ lachte hij. ‘Je hoofd mag dan functioneren als een computer, maar je instincten doen mij denken aan wilden in de jungle.’

‘Dat is een belachelijke vergelijking,’ zei ik.

‘Ik denk, dat als je een mooie vrouw ontmoet, je je de wens om jezelf te ontwikkelen nog nauwelijks zult herinneren,’ zei G. ‘Evenmin zul je aan de hoogste werelden denken, als je zelfliefd gekwetst wordt.’

‘Daar heb ik nog nooit over nagedacht.’

‘Probeer daar eens op te mediteren,’ zei G.

De rest van de avond dacht ik na over wat ik gehoord had. Moe geworden van het zoeken naar mijn vele ‘zelden’, besloot ik een dutje te doen op de sofa. Ik wilde heel graag in G’s droom komen en probeerde me lange tijd zodanig af te stemmen, dat dit moest

lukken. Uiteindelijk slaagde ik erin, en ik vond hem bij een gotische kathedraal. Hij stond bij de ingang en bestudeerde een beeld van de Maagd Maria.

‘Hoe heb je het voor elkaar gekregen om hier te komen?’ vroeg hij verbaasd.

‘Door mijn sterke wens,’ lachte ik.

Op dat moment kwam een aantal mannen, gekleed in lange gewaden, uit de kathedraal. Niet ver van ons vandaan stonden zij stil en ik luisterde onwillekeurig naar hun gesprek. Een grote man in een zilvergekleurde mantel, zei gebarend: ‘De Heer kan nooit de Almachtige Ene zijn, want hij heeft een steen geschapen die Hij Zelf niet in staat is op te tillen. Die steen is de mens. Toen Lucifer viel, nam hij de hele mensheid die in de sferen dicht bij de Schepper verbleef, mee naar de laagste werelden. Het bleek de krachten van de Heer te boven te gaan, om de mensheid op te heffen naar de werelden waarin zij voorheen woonde.’

‘U weet toch,’ zei een man met een edel uiterlijk en in een blauwe mantel, ‘dat de Heer de menselijke wezens een grote vrijheid heeft gegeven, namelijk de vrijheid om te kiezen. Hij zal niemand dwingen om naar zijn stralend paleis te komen. Maar als iemand de wens opvat om naar de hoogste werelden op te stijgen, zal het Goddelijke licht in zo’n persoon gaan schijnen en de hele Kosmos zal hem haar magie openbaren’.

‘Luister goed,’ zei G, toen hij merkte dat ik niet luisterde, maar de majestueuze gotische kathedraal bekeek.

‘Zij die God hebben afgewezen zullen voor altijd in pijnlijke eenzaamheid verkeren en hun leven na de dood zal vreselijk zijn. De mensheid heeft een grote toekomst: zij mag oprijzen naar Adam Kadmon, en God aanschouwend mag zij samen met Hem scheppen. De mens heeft de magische gave van Goddelijke liefde, en als hij verliefd op de wereld zou kunnen worden, kan hij de toppen bestijgen en het liefdevolle antwoord ervaren. De liefde en het streven naar geestelijke vrijheid zijn de vleugels, waarop iedereen naar de hoogste werelden kan opstijgen.’

Opeens klonk een schorre kreet. Op het plein kwam een doods-bange man onze richting uit, achtervolgd door twee wachten die dreigend met hun sabels zwaaiden. De slippers van zijn kleren fladderden en hij was buiten adem. Na enige ogenblikken was de arme kerel vlak bij ons. Hij greep mijn hand en met betraande ogen smeekte hij mij om bescherming.

‘Dit is mijn einde,’ dacht ik in paniek, ‘nu zullen zij korte metten met me maken’. Ik keek hulpeloos naar G.

‘Onthoud dat dit een droom is,’ lachte hij en loste op in de lucht. Ik zette me af tegen de straatstenen en schoot omhoog. De arme kerel hield mijn hand vast en steeg met mij mee. Ik geloofde nog steeds niet, wat er zojuist gebeurd was en we stoven weg. De verbaasde agenten stonden verlamd naar dit wonder te kijken. Toen herinnerden zij zich opeens hun plicht en wierpen ons hun lansen achterna, maar we waren al te ver verwijderd. Toen schaterde ik van het lachen om hun onmacht en werd wakker. Toen ik na dit onverwachte avontuur weer bij zinnen was, ging ik de zitkamer binnen. G en Fee zaten pratend op de sofa. Toen G mij zag, lachte hij en zei ‘Kom binnen, broer Kasyan. Ik moet zeggen dat je een hele tijd bent weggeweest.’

‘In uw aanwezigheid is de tijdstroom zo versneld dat ik helemaal niet meer tot mezelf kan komen,’ zei ik verrukt.

‘Weet je niet dat de tijdstroom gemeten wordt naar het aantal gebeurtenissen?’ vroeg Fee.

‘Toch heb ik nog steeds geen aanwijzing hoe ik Bevrijding kan bereiken,’ zei ik en keek G onderzoekend aan.

‘Ik ben er zeker van, dat je het nooit zult begrijpen,’ giechelde Fee.

‘Hoezo?’

‘Als je er nu eens nog niet klaar voor bent?’ zei G.

‘Ik verlang er al zoveel jaren naar.’

‘Nou, laten we eens zien,’ zei G, en wenkte me hem te volgen naar de andere kamer.

Hij zat met gekruiste benen op het Tekin¹² tapijt en wees mij een plaats recht voor zich. Toen ik in trance verzonk, tikte G licht op mijn borst. Direct opende zich een stralende oneindigheid in mij, het licht van de ontelbare sterren van de innerlijke Kosmos. Een schitterende golf van genade overstroomde mij. Ik verloor het besef van mijn lichaam en voelde mijn eenheid met het Universum, als een krachtig lichtend Zelf op de grens van de sterrenwerelden.

Toen mijn bewustzijn in het lichaam terugkeerde was ik ervan overtuigd dat G de persoon is, die mij naar Verlichting kan leiden.

‘Ik gaf je de mogelijkheid het Hoogste Zelf te raken. Van nu af aan zal de lichttoren van de eeuwigheid voor altijd voor je schijnen,’ zei hij.

Een gevoel van onbeschrijfelijk geluk overstroomde mijn hart, en ik zag het gezicht van G verlicht worden door een gouden schijnsel.

‘Ik wil graag van u leren hoe ik deze staat zelf kan bereiken,’ zei ik zo kalm als ik kon, hoewel mijn hart uit mijn borst leek te springen van emotie. G keek twijfelend naar me en antwoordde toen: ‘Het zal geen opleiding zijn, waarover je in boeken hebt gelezen. Alles zal anders zijn, en misschien zul je meer dan eens spijt krijgen van je verzoek. Het Hoogste Zelf ligt duizenden mijlen diep van binnen, en om dit te bereiken moet je veel beproevingen doorstaan.’

‘Ik zal geen spijt hebben van mijn keuze,’ verklaarde ik. De situatie was glashelder voor me: G had toegang tot de schat, die ik tot elke prijs wilde verwerven.

‘God houdt van heet of koud,’ antwoordde hij geheimzinnig, ‘als de leerling vlees noch vis is, is hij niet geschapen voor heldhaftige daden.’

Ik had geestverwanten in Kishinev, die ook streefden naar bevrijding van de ketenen van samsara. Geen van hen had ooit iemand ontmoet, die het Pad kende. Het leek me dat de jagers naar innerlijke vrijheid blij zouden zijn, als zij iemand zouden ontmoeten die hen kon wijzen op het weerkaatste licht van de geestelijke zon. Ik wilde ze op zijn minst een kans geven. De eerste in de rij was mijn beste vriend Gregory. Ik bezocht hem om hem dit heuglijke nieuws te brengen.

Gregory was afgestudeerd aan de biologie faculteit. Hij probeerde al vele jaren om innerlijke vrijheid te vinden. Hij zat vaak in een, van de wereld vervreemde, houding op het dak van de Academie van Wetenschappen. Hij woonde op de zolder van een oud laboratorium en mediteerde ‘s nachts, turend naar verre sterren. In het eindeloze firmament zocht hij naar de ster, waar hij zijn laatste incarnatie had doorgebracht. Gregory was ervan overtuigd dat hij op Aarde was om zijn Zelf te vinden, zijn Zelf dat hem steeds ontglipte.

Gregory was goed gebouwd en gespierd door zijn hatha yoga oefeningen. De vrouwelijke studenten van de Universiteit waren allemaal verliefd op hem. Hij kreeg het echter voor elkaar om op afstand te blijven, en vermeed de zachte gevangenschap van een vrouw. Meer dan honderd esoterische boeken waren verborgen in een geheime hoek van zijn ascetische verblijfplaats. Hij pro-

beerde in deze boeken een methode te vinden die tot volledige Bevrijding zou leiden.

Toen ik naar boven geklommen was, vond ik mijn vriend in een zorgelijke staat. In plaats van, zoals gewoonlijk, het dikke gelige boek van goeroe Shivananda Meditatie en Leven te bestuderen, sloeg hij aandachtig de bladzijden om van een kleine brochure, getiteld Zorg voor de zwangere vrouw.

‘Wat is er met jou gebeurd?’ vroeg ik verbaasd. ‘Ben je bezig met een belangrijk rapport?’

‘Niet bepaald,’ antwoordde hij verlegen, ‘het is veel erger dan dat.’

‘Ik heb een verheugend bericht voor je. Eindelijk heb ik iemand gevonden, die je het Pad kan wijzen.’

Een vonk van verrukking kwam in Gregory’s ogen, maar toen doofde zijn blik en hij zei verdrietig: ‘Je bent te laat gekomen.’

Toen merkte ik, dat een deel van de zolder was afgescheiden. Iemands hand schoof voorzichtig het gordijn opzij en een knap ding met een mager gezicht en een rond buikje verscheen. Zij begon Gregory’s hemden aan de waslijn begon op te hangen.

‘Je ziet het.’ Hij stond op. ‘Hoe kan ik, samen met haar, de weg naar God afleggen? Het enige wat me overblijft is het stadhuis, de burgerlijke stand.’

‘Ik verzoek u mijn man niet te storen,’ zei het schepsel, plotse-ling uit haar slaperigheid ontwakend.

‘En herinner me nooit meer aan het verleden,’ voegde Gregory er in een vlaag van boosheid aan toe.

‘Je zit aardig in de nesten,’ zei ik kwaad. ‘Zoals mijn oom zou zeg- gen: nu zul je als een onwetende zwerfhond op straat sterven!’

Ik vertrok met een gevoel van verachting. Gregory keek me zon- der een woord te zeggen na, terwijl ik de trap afging en hij wist dat hij me nooit meer zou zien.

Ik kwam totaal van streek thuis, en vond G, verdiept in Filoso- fie van de Vrijheid. Toen hij me zag, legde hij het boek weg en vroeg: ‘Hoe gaat het? Je kon je vriend niet overhalen mij te ont- moeten, nietwaar?’

‘Ik kwam te laat. Hij gaat trouwen.’

‘Dat denk ik niet,’ antwoordde G. ‘Jij kwam precies op tijd, en hij is degene die te laat was.’

Na een tijdje vroeg ik hem: ‘Ik denk er voortdurend over, maar kan het nog steeds niet begrijpen. Hoe begin ik mijn innerlijke ontwikkeling?’

‘Je kunt beginnen met jezelf te bestuderen,’ antwoordde hij, en bekeek me onderzoekend, alsof hij me voor het eerst ontmoette. ‘Ik dacht dat ik mijzelf al door en door kende.’

G schonk groene Chinese thee in, keek naar me alsof ik een warhoofd was en zei: ‘Nu, wie ben je dan? Zeg het eens, ik wou al lang wat uitgebreider naar je luisteren.’

‘Ik ben een mens,’ zei ik, een beetje onzeker.

‘Je wordt geacht om de status van mens te bereiken.’

Ik werd zonder reden vuurrood.

‘Een man kent, op zijn minst, de cultuur van zijn moederland. En jij bent er zelfs trots op, dat je een hekel aan Poeshkin¹³ hebt.’

‘Wat heeft poëzie hiermee te maken?’ riep ik uit. ‘Wat heeft Poeshkin voor zin voor mij? Ik zal nooit tot Verlichting komen, als ik dat met behulp van Poeshkin moet doen.’

‘Dat is waar, je zult waarschijnlijk geen Verlichting bereiken, maar je zult er in ieder geval uitzien als een menselijk wezen,’ antwoordde hij. ‘Wie ben je nu? Kijk eens naar jezelf, je bent slechts een miserabele afspiegeling van je onvergankelijke ziel.’

Ik was zo ontstemd, dat ik niet in de kamer kon blijven en ging naar buiten, en pakte een boek van Poeshkin. Op de sofa, in mijn kamer, sloeg ik de glanzende bladzijden om. ‘Misschien,’ dacht ik, ‘was ik niet oplettend genoeg en miste ik bij Poeshkin iets belangrijks, dat onmisbaar was voor mijn ontwikkeling.’ Ik las het hele boek door, maar slaagde er niet in iets te ontdekken, dat behulpzaam was bij het bereiken van de rang van ‘mens’. ‘G zegt iets dat niet ter zake is, of ik heb de beschikking over mijn vermogens verloren.’ Opeens kreeg ik een vreselijke spijt van alle tijd, die ik in mijn leven verspild had, en stond op het punt in huilen uit te barsten. Ik ademde diep, en dacht terug aan Gregory, die de zoektocht naar de Geest volledig verworpen had en in een nog hopelozere situatie beland was. Ik keerde terug naar G en zei: ‘Als u er geen bezwaar tegen heeft, kunnen we een andere vriend van me opzoeken, hij is een kunstschilder en heet John. Gelukkig heeft het wereldlijke moeras hem nog niet zodanig opgeslokt, dat hij het belangrijkste doel, het streven naar God, vergeten is.’

Ik kende John al lang. Gedurende vele jaren probeerde hij al zijn hemelse Zelf te vinden, en hiervoor bestudeerde hij oude boeken over het Pad. De openbaringen, die hij daarin vond beeldde hij af in zijn ongewone, vreemde schilderijen.

G was het met mijn plan eens, maar Fee bleef thuis omdat ze rust nodig had. Toen de zon al onder de oranje horizon verdwenen was, bereikten we de buitenwijk waar John woonde. Het huis van mijn vriend stond verloren temidden van onaantrekkelijke stegen. Hier stapten overdag hennen en hooghartige kalkoenen rond, en werd 's nachts het geblaf van honden gehoord. In de kleine gezellige patio stond het duistere geraamte van een put en er hingen wijnranken met zwarte druiven.

Via de wenteltrap bereikten we zijn hol. Ik klopte op een afgesproken manier op de deur. De planken vloer achter de deur kraakte, en een stem informeerde voorzichtig: 'Wie is daar?'

Ik antwoordde: 'Vrienden', waarop de argwanende neus van John in de nauwe deuropening verscheen. Toen hij overtuigd was, dat alles in orde was opende hij de deur en verdween in de duistere gang. We volgden hem op de tast, totdat de deur naar de helder verlichte zitkamer geopend werd. Zijn vermoeide ogen gluurden wantrouwig de wereld in. Zijn witte hemd hing slordig over zijn schouders, en zijn linnen broek zat vol verfvlekken.

'Je doet me denken aan iemand die droomt over sterren, maar die gevangen zit in een pot zure augurken,' grijnsde ik.

'Ik wilde, dat je even lang geleefd had als ik.'

'Neem alsjeblieft plaats aan tafel,' zei zijn vrouw, die nog steeds mooi was ondanks haar molligheid. Ze nodigde ons geanimeerd uit, en schonk rode wijn uit een karaf.

'Ik toast op de jagers naar Verlichting,' zei ik.

'Op het bereiken van innerlijke vrijheid,' voegde G eraan toe.

'Ik hef mijn glas op ons gelukkige leven samen,' zei John's vrouw op zingende toon.

'Van zo'n leven stomp je alleen maar af,' zei John en dronk langzaam zijn beker leeg.

'Ik heb meer dan genoeg van je geklaag tegen vreemden,' zei zijn vrouw en draaide zenuwachtig de ring aan haar derde vinger rond. 'Als het niet voor onze dochter was, had ik je al lang verlaten.'

'Haal liever wat wijn en hapjes uit de kelder,' zei John gebiedend. 'Alleen voor jou zijn deze mensen vreemden, voor mij zijn het geliefde vrienden,' vervolgde hij.

Ik wachtte, tot ze achter de deur verdwenen was, en merkte op: 'Je bent ouder geworden, broeder, en de boeken helpen je niet.'

‘Ik droom ervan om me ergens in een kluizenaarshut terug te trekken, en de hele dag te peinzen over de oneindige schoonheid van het Absolute,’ zei hij verdrietig.

‘Wie houdt je tegen?’

‘Ik moet mijn dochter grootbrengen, en mijn familie onderhouden.’

‘Uw leven doet me denken aan een hondestaart,’ merkte G op.

‘Echt waar, hoezeer ik ook mijn best doe om me op de hemel te richten, ik val altijd weer terug naar de aarde.’ John’s ogen waren vol smart.

‘Kunt u ons uw schilderijen laten zien?’ vroeg G.

‘Mijn werk is niet hier, omdat ik kerken beschilder. Ik kan u wel mijn verblijf laten zien.’

G bekeek de drie kleine kamers, evenals de zolder die eruit zag als een atelier, en zei: ‘Wel, je hebt een leuke plek.’

‘Ik verstop me op zolder voor mijn vrouw, en bestudeer daar de oude boeken over Verlichting. Als zij geen spaak in het wiel van het geestelijk leven zou steken, zou ik Nirvana al lang geleden bereikt hebben.’

‘Lieve gasten,’ klonk een welluidende stem, ‘de tafel is al gedekt, kom alsjeblieft voordat alles koud is.’

Er was de lieflijke muziek van een Argentijnse tango, er was verzadiging en plezier. Alles bij elkaar was het als een droom waaruit niemand ooit wakker zou willen worden. Ik besepte, dat John nooit uit het familiemoeras zou komen. In de atmosfeer van het huis was niets meer, dat wees op zijn innerlijke zoektocht.

Het werd al donker, en G ging naar het balkon om even uit te rusten van de problemen van deze vreemde levensboom. Ik voegde me bij hem. De over het donkere fluweel van de onmetelijke hemel verspreide sterren glinsterden. De Melkweg doorkruiste de hemelse sfeer en had een zilveren schittering. G keek naar de schijf van de volle maan en vroeg me opeens:

‘Heb je jezelf ooit afgevraagd, wie je eigenlijk bent?’

‘Jazeker, maar het antwoord was pijnlijk: tot mijn spijt zie ik mezelf als een fysiek lichaam.’

‘Je bent in feite iets veel groters dan het vergankelijke vlees. Misschien is deze oneindige verstrooiing van sterren wel een spiegelbeeld van jou.’

‘Ik zou dat graag willen geloven, maar dat kan ik niet,’ grijnsde ik treurig.

‘Je slaapt, en je droomt een van je eindeloze dromen.’

‘Wie ben ik dan?’

‘Je bent de eeuwige Geest, bedekt met een stoffelijk lichaam.’

‘Waarom voel ik dat dan niet?’

‘Je gevoelens zijn als van steen,’ lachte hij.

Ik werd pijnlijk getroffen door zijn vergelijking.

We keerden terug naar de kamer, en na een snel afscheid van de schilder en zijn aardige vrouw gingen we de donkere straat op. Voorzichtig de modderpoelen vermijdend, noteerde ik verdrietig, dat er onder mijn vrienden geen jagers meer waren naar het immer terugwijkende beeld van God. Ik was gegriefd dat zij een gouden kans lieten lopen. Hun vrijheidsdrang had het begeven onder de botsingen in het leven, en kon hen niet meer naar het fortuin leiden.

‘Slechts de wanhopigsten blijven op het Pad naar het Onbekende,’ zei G treurig.

‘Van mijn kennissen blijven slechts bombastische liefhebbers van esoterisme over,’ zei ik ontevreden.

‘Het maakt me niet uit wat ze zijn, ik ben er nieuwsgierig naar ze allemaal te ontmoeten. Misschien bevindt zich onder hen één enkel interessant persoon.’

Turend naar de verre, en voor mij zo dierbare, sterren, vroeg ik: ‘Ik begrijp niet waarom mijn liefde zo vaak door jaloezie verduisterd wordt.’

‘Je liefde is mechanisch. Mechanische liefde verandert gemakkelijk van plus naar min met dezelfde intensiteit,’ antwoordde G. ‘Als je een Ridder wilt zijn, jaag dan niet zo wellustig op vrouwen, maar probeer contact te krijgen met je innerlijke Assepoester.’

Intussen waren we in de duisternis de weg kwijtgeraakt, en bevonden ons op een afgelegen vlakte. Ik wilde zo snel mogelijk deze onvriendelijke plek verlaten. G keek me oplettend aan, en vroeg: ‘Broeder Kasyan, kun je, als een ware padvinder, een vuurtje maken met slechts één lucifer?’

‘Op mij kunt u rekenen,’ antwoordde ik, en graaiend in de duisternis om me heen, verzamelde ik wat dunne takken. Ik pakte een luciferdoosje uit mijn zak, en stak een lucifer aan. De harde wind blies het uit.

Het werd frisser, en in de verte slaakte een oehoe een gedempte kreet. Ik rilde. G lachte en nadat hij de takken op een uitgekien-de manier had opgestapeld, stak hij een lucifer af. De vlammen van het vuur schoten snel omhoog. Ik warmde mijn handen en

vroeg aan G: 'Zal het ooit mogelijk voor me zijn, om in mijn ijle lichaam de hoogste werelden binnen te gaan?'

'Het is niet zo gemakkelijk als je denkt' antwoordde G. 'Zelfs al zou je je stoffelijk lichaam verlaten, zou je niet in staat zijn de hoogste werelden binnen te gaan. Volgens de kosmische wetten van geestelijke groei moet je, aan het begin van het Pad, onze Aarde leren kennen. Je moet haar in je bewustzijn opnemen en haar leren liefhebben. Dan zul je het recht verwerven om de geestelijke werelden binnen te gaan, hoewel nog voor slechts een kort moment. Het hele Universum wacht je daar, evenals vele andere beschavingen. Je moet ze alle leren aanvaarden, bestuderen en liefhebben. Slechts dan heb je het recht verworven om de geestelijke wereld, die het gezamenlijk eigendom van de mensheid is, te betreden. Dit was een korte beschrijving van het Opgaande Pad naar de toppen van de Geest, het Pad van hem, die Bevrijding zoekt.

In de Mahabharatha¹⁴ onderwijst Krishna deze kunst, die de kunst van de strijder is, aan Arjuna. Als je alle duistere en demonische krachten in jezelf overwonnen hebt, en meester bent geworden over je innerlijke wereld, zul je het recht verworven hebben om over te gaan naar de hoogste kaste van de Brahmanen: de pneumatici, de ware leiders van de mensheid en van alles wat bestaat.'

'Prachtig,' zei ik, en probeerde mijn twijfel te verbergen. 'Het vergezicht dat u beschreven hebt, bestrijkt een pad van dozijnen incarnaties, maar ik wil de Bevrijding al in dit leven bereiken.'

'Haast u langzaam,' glimlachte hij.

De volgende dag besloot ik Gouri op te bellen. Gouri studeerde theoretische natuurkunde aan de universiteit, en droomde ervan een groot wetenschapper te worden. Zijn voorkomen deed echter meer denken aan Lamme Goedzak¹⁵, de metgezel van Tjil Uilenspiegel, dan aan een vooraanstaand natuurkundige. Zelfs zijn naam klonk niet bepaald geschikt voor een wetenschapper. Toch scheen het me soms toe dat Gouri, ondanks zijn pretentieuze uiterlijk, tot de kern van het bestaan probeerde door te dringen, om voor een ogenblik zijn spiegelbeeld in de wolken op te vangen.

Ik leerde hem ongeveer een jaar geleden kennen, bij het reusachtige standbeeld van koning Stefan de Grote in het centrum van de stad Kishinev. Gouri had zo nu en dan boeken van me meegenomen, deed pogingen om te mediteren en verzekerde

me dat hij mijn leerling was. Ik ontkende noch bevestigde dat, want hij deed me denken aan een woestijnplant die wij 'kruisdistel' noemen. Het leek alsof hij nergens voor lange tijd bleef, en alsof het leven hem in een onbekende richting duwde.

Ik draaide zijn telefoonnummer, en hoorde hem verheugd antwoorden, met een ondertoon van verwijt: 'Je bent een week lang weg geweest, zonder me zelfs te waarschuwen!'

'Ik kreeg een belangrijk teken in een bewuste droom, en dat bracht mij naar bijzondere mensen. Zij zijn nu mijn gasten. Als je kennis met ze wilt maken, kun je bij me langs komen.'

'Ik ben over een kwartier bij je,' zei hij opgewonden.

Ik grijnsde om zijn reactie die precies zo was als ik verwacht had. Gouri was alleen geïnteresseerd in belangrijke en bijzondere mensen. Dit had hij van zijn vader geleerd, een belangrijke Georgische ambtenaar. Tien minuten later hoorden we een auto aankomen, daarna vlugge voetstappen op de trap en een lang hevig gerinkel aan de deurbel. Ik opende de deur, en daar stond Gouri, die trots een zwaar pakket vasthield. Hij stapte vastberaden de kamer binnen om G te ontmoeten, maar hij gleed uit op het kleedje en viel.

'Ik kwam naar u toe om geschiedenis te maken, maar ik gleed uit.' Hij lachte ontwapenend. Toen pakte hij een tweeliterfles druivenwodka uit het pak en zei: 'Een cadeau voor u, uit het diepst van mijn hart.'

'Je bent een pientere jongeman,' merkte G op, en schudde Gouri's hand.

Het deed Gouri plezier, dat hij het de gast naar de zin maakte. Hij liep opgewekt de kamer door, en nam een kop koffie. Ik zag, dat hij er zich niet van bewust was, dat hij niet zijn lichaam is. Hij gedroeg zich als een man die nog niets weet over de verbazend lange weg, die voor hem ligt. G ging de kamer binnen om het cadeau aan Fee te tonen, en Gouri fluisterde: 'Ik besepte onmiddellijk, dat G een persoon is, die veel voor mij zou kunnen doen. Ik ben je dankbaar dat je me zo'n nuttige ontmoeting bezorgd hebt.'

'Probeer eerst in zijn gezelschap op de been te blijven, daarna mag je je dankbaarheid uiten,' merkte ik op.

Intussen was G in de kamer teruggekeerd en nestelde zich comfortabel op de sofa. Hij zei 'Nu, Gouri, vertel me eens, hoe staan de zaken?'